

Filip Tamás

A csúf

Fekete könyvében laknak a varázsigék.
Néha rájuk parancsol, ne lustálkodjanak.
Most épp rám-olvasást tart, remélem,
a csúfot kiúzi belőlem.

És a csúf elhagyja a testem, szalad, fehér
kavicsok vicsorognak a léptei alatt,
kutyák ugatják, habzik szájukon a harag,
fut lélekszakadva a sínek felé.

Egy kiáltással megmenthetném: *Vigyázz,
jön a vonat!* – de a szám csukva marad.

Zene, héj

Már a kürtöket sem hallani,
nemhogy a fuvolákat:
a zene fekete lyuk,
egyetlen hang sem tud
kiszökni onnan.

Ha kíváncsi vagy, milyen,
ereszkedj belé, de tudd,
az ereszkedésből végül
zuhanás lesz.

A fészekben egyetlen
forró tojás van,
halálra zúzódasz rajta.
Héját csak belülről
lehetne átszakítani,
de ami benne alszik,
nem fog fölébredni soha.

Labirintus

Az omlás terében bolyongok,
könnyezik harmadik szemem.
Hogy jutok ki egy nem létező
útvesztőből? Vagy én magam
volnék a labirintus? Az ösvény
eltakarja a lábnyomokat.

Vándorolnak felém a dolgok és
a lények, lépkedek, kezemben
fonáldarab, egyre beljebb jutok
Ha megállnék, biztosan utol-
érném, aki előlem szalad.

Lábak

Láttam egy sánta költőt, szaladt, de
a túlsúfolt villamost nem érte el.

Gulliver árnya suhant át az égen,
s megértettem, törpék vagyunk.

Hajónkat megcsáklyázták a kalózok,
falábak kopognak a padlón, röhögnék

rajta, de nem merek. És eszembe jut:
még a hálósák is börtön nekem,

kibírhatatlan, hogy a lábam nem
tudom kedvem szerint kinyújtani.

Bedő Sándor Lepkék

